



Sygn. akt V KK 68/15

## **WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 23 kwietnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Grzegorzcyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Dariusz Świecki

Protokolant Katarzyna Wełpa

w sprawie **D. I.**

skazanego z art. 278 § 3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu

w dniu 23 kwietnia 2015 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego w części dotyczącej orzeczenia o karze,

od wyroku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 14 października 2013 r.

**uchyla wyrok Sądu Rejonowego w W. w zaskarżonej części i w tym zakresie przekazuje sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.**

### **UZASADNIENIE**

W sprawie niniejszej prokurator, oskarżając D. I. o popełnienie w dniu 15 lipca 2013 r. w W. na terenie centrum handlowego C. o zabranie w celu przywłaszczenia dalmierza o wartości 428 zł na szkodę w/w podmiotu, tj.

przestępstwa z art. 278 § 3 k.k. dołączył do aktu oskarżenia, uzgodniony z oskarżonym, wniosek o skazanie go bez rozprawy i orzeczenie grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł każda. Sąd orzekający w tej sprawie, wydanym na posiedzeniu wyrokiem z dnia 14 października 2013 r., uwzględniając powyższy wniosek prokuratora, uznał oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu i wymierzył mu karę 50 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda, zaliczając na jej poczet okres zatrzymania. Wyrok ten uprawomocnił się bez zaskarżania w dniu 22 października 2013 r. W lutym 2015 r. kasację od niego na korzyść oskarżonego, ale jedynie w części orzeczenia o karze wywiódł Prokurator Generalny, zarzucając rażąco obrazę art. 343 § 7 i art. 335 § 1 k.p.k., polegającą na uwzględnieniu przez Sąd prawidłowo sformułowanego wniosku prokuratora, ale z wymierzeniem oskarżonemu kary innej niż uzgodniona bez przeprowadzenia rozprawy. Podnosząc ten zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w pierwszej instancji.

**Rozpoznając tę kasację, Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja ta jest zasadna w oczywistym stopniu, stąd jej rozpoznanie na posiedzeniu, o jakim mowa w art. 535 § 5 k.p.k. Jak już bowiem wskazano, mimo że we wniosku składanym w trybie art. 335 § 1 k.p.k. występowało o orzeczenie wobec oskarżonego 50 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda, wydanym wyrokiem Sąd, orzekając wskazaną liczbę stawek grzywny, ustalił wysokość każdej z nich na 20 zł, a więc niezgodnie z treścią wniosku. Sąd mógł wprowadzić tak orzec, ale jedynie, gdyby prokurator na posiedzeniu, w uzgodnieniu z oskarżonym, zmodyfikował ten wniosek, albo po uprzednim przekazaniu sprawy na rozprawę. Tak jednak nie stało się i Sąd wydał zaskarżony wyrok na owym posiedzeniu. Tym samym doszło do obrazy art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k.

Powyższe oznacza, że wyrok ten musi być uchylony w zaskarżonym zakresie i sprawa przekazana do ponownego rozpoznania. Otwiera to ponownie Sądowi Rejonowemu możliwość orzekania na posiedzeniu, przewidzianym w art. 343 k.p.k., ale jedynie zgodnie z tym wnioskiem.

Ponieważ skarżący wyraźnie ograniczył zakres zaskarżenia jedynie do orzeczenia o karze Sąd Najwyższy nie mógł ingerować w pozostałą część zaskarżonego wyroku. Nie będzie też mógł w nią ingerować Sąd ponownie

rozpoznający sprawę, gdyż pozostała część orzeczenia jest prawomocna. Wprawdzie, już po wydaniu w 2013 r. zaskarżonego wyroku, nastąpiła zmiana przepisów prawa materialnego i stosownie do art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2013, poz. 1247) doszło z dniem 9 listopada 2013 r. do podniesienia kwoty rozgraniczającej przestępstwo kradzieży od wykroczenia kradzieży, z 250 zł do  $\frac{1}{4}$  minimalnego wynagrodzenia. To zaś oznacza, że wartość mienia stanowiącego przedmiot czynu oskarżonego (428 zł), po uchyleniu wyroku będącego przedmiotem tej kasacji mieści się obecnie w granicach zabronionego zachowania będącego wykroczeniem, a nie przestępstwem, ponieważ wysokość minimalnego wynagrodzenia wynika corocznie z aktu wykonawczego wydawanego na podstawie ustawy o minimalnym wynagrodzeniu za pracę z 2002 r., o jakiej mowa w art. 47 § 9 k.w., a na rok 2015 wynosi ono 1.750 zł. Niemniej, z uwagi na pozostającą już od dnia 22 października 2013 r. prawomocną, tę część przedmiotowego wyroku, która dotyczy przypisania czynu stanowiącego przestępstwo, Sąd ponownie rozpoznający sprawę – jak już wskazano – ingerować w nią nie może. Władny jest zatem orzec jedynie karę na zasadach przewidzianych dla grzywny za przestępstwa, czyli w stawkach dziennych, a nie kwotowo jak na gruncie prawa wykroczeń. Kontrawencjonalizacja orzeczenia w tym zakresie może zaś nastąpić w postępowaniu wykonawczym. Należy przy tym zauważyć, że kara, jaką z uwagi na kierunek tej kasacji można orzec w stosunku do oskarżonego, jest też możliwa na gruncie art. 119 § 1 k.w., będącego odpowiednikiem art. 278 § 1 k.k.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak na wstępie.